

σωμότερος αὐτῶν, στραφεὶς πρὸς τὸν σύντροφόν του. Μήπως ὁρμῶσι καθ' ἡμῶν, δ' Αὐριλὺ;

— Ἄ! Ἐξοχώτατε, ἀπήντησεν ὁ ἀνοίξας τὴν θύραν, οὕτω νομίζω. Θὰ φανερωθῇτε ἢ θὰ μείνετε ἄγνωστος;

— Ἄνδρες ἑνοπλοὶ! ἐνεδρα!

— Ἴσως ζηλοτύπων. Θεέ μου! ἐγὼ ὁμῶς τῷ εἶπον ὑμῖν, ἐξοχώτατε, ὅτι ἡ κυρία ἦτο πολὺ ὠρκία καὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴ ἔχη λατρευτάς.

— Ἄς εἰσέλθωμεν ταχέως, δ' Αὐριλὺ. Ἀνθίσταται τις κατὰ τῆς πολιορκίας, ἐρωμενέστερον ἐντεῦθεν ἢ ἐκεῖθεν τῶν πυλῶν.

— Ναί, ἐξοχώτατε, ὅταν δὲν ὑπάρχωσιν ἐχθροὶ ἐντὸς τοῦ φρουρίου. Τίς ὁμῶς σὰς βεδαιοὶ...

Δὲν ἔλαβε καιρὸν νὰ συμπληρώσῃ τὴν φράσιν του, διότι οἱ εὐγενεῖς εἶχον διατρέξει τὴν χωρίζουσαν ἀπ' ἀλλήλων τὰ δύο μέρη ἑκατὸν περίπου βημάτων ἀπόστασιν ταχεῖς ὡς ἀστραπή. Ὁ Κουέλος καὶ ὁ Μωζιρόν, οὔτινες διηυθύνθησαν κατὰ μῆκος τοῦ τείχους, ἔλαβον θέσιν μετὰ τῆς θύρας καὶ τῶν θελώντων νὰ εἰσέλθωσιν εἰς αὐτήν, ἵνα ἐμποδίσωσι τὴν ὑποχώρησιν αὐτῶν, ἐνῷ ὁ Σχομβέργ, ὁ δ' Ὡ καὶ ὁ Ἐπερνὼν ἠτοιμάζοντο νὰ προσβάλωσιν αὐτοὺς κατὰ μέτωπον.

— Θάνατος! θάνατος! ἐκραύγασεν ὁ πάντοτε ὁρμητικώτερος Κουέλος.

Αἰφνης ὁ ὑπὸ τοῦ συντρόφου καλούμενος διὰ τοῦ τίτλου ἐξοχωτάτου ἐβάδισεν ἐν βῆμα πρὸς τὰ ἐμπρός, ἐστράφη πρὸς τὸν Κουέλον καὶ ἐσταύρωσε τὰς χεῖρας μετ' ἀλαζονείας.

— Νομίζω ὅτι εἶπατε: Θάνατος! ὁμιλοῦντες πρὸς ἕνα τῶν υἱῶν τῆς Γαλλίας, κύριε Κουέλε, ἀνέκραξε μετὰ φωνῆς μελαγχολικῆς καὶ μὲ τὸ βλέμμα ἀπαίσιον.

Ὁ Κουέλος ὠπισθοχώρησε, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων ἀπλανεῖς, τὰς χεῖρας ἀκινήτους καὶ μὲ τὰ γόνατα τρέμοντα.

— Ὁ ἐξοχώτατος δοῦξ δ' Ἀνζιού, εἶπεν.

— Ὁ ἐξοχώτατος δοῦξ δ' Ἀνζιού, ἐπανέλαβον οἱ λοιποὶ.

— Λοιπὸν, ἐξηκολούθησεν ὁ Φραγκίσκος μὲ τρυφερὸν ὕφος, φωνάζον ἀκόμη: Θάνατος! θάνατος! εὐγενεῖς μου;

— Ἐξοχώτατε, ἐψιθύρισεν ὁ δ' Ἐπερνὼν, ἦτο ἀστείότης: συγχωρήσατέ μας.

— Ἐξοχώτατε, εἶπε καὶ ὁ δ' Ὡ, δὲν ὑποπτεύομεν ὅτι ἠδυνάμεθα νὰ συναντήσωμεν τὴν ὑμετέραν ὑψηλότητα εἰς τὸ ἄκρον τῶν Παρισίων, εἰς τὴν ἔρημον ταύτην συνοικίαν.

— Ἀστείότης, ἐπανέλαβεν ὁ Φραγκίσκος, χωρὶς νὰ τιμῇ τὸν δ' Ὡ δι' ἀπαντήσεως, ἀστεϊέσθε κατὰ παραδοξώτατον τρόπον, κύριε δ' Ἐπερνὼν. Ἀλλ' ἀφ' οὗ ὁ ἀστεϊσμός ὑμῶν δὲν ἀφώρα εἰς ἐμέ, τί νὰ ἡπείλῃ;

— Ἐξοχώτατε, ἀπήντησεν ὁ Σχομβέργ, εἶδομεν τὸν Σαὶν - Λύκ νὰ ἐξέλθῃ τοῦ μεγάρου Μονμορενσύ καὶ νὰ διευθυνθῇ πρὸς τὸ μέρος τοῦτο. Ἐθεωρήσαμεν τὴν πρᾶξιν του παραδοξὴν καὶ ἠθελήσαμεν νὰ μάθωμεν διατὶ ὁ σύζυγός ἐγκατέλειπε τὴν σύζυγον τὴν πρῶτην νύκτα τῶν γάμων του.

Ἡ πρόφρασις ἦτο εὐλογοφανής, διότι, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα, ὁ δοῦξ δ' Ἀνζιού θὰ ἐμάνθανε τὴν ἐπιούσαν, ὅτι ὁ Σαὶν - Λύκ δὲν εἶχε διανυκτερεύσει εἰς τὸ μέγαρον Μονμορενσύ, αὕτη δὲ ἡ εἰδήσις θὰ συνεβιβαζέτο μετὰ τῶν λόγων τοῦ Σχομβέργ.

— Ὁ κύριος Σαὶν - Λύκ; Μ' ἐξελάθετε ἀντὶ τούτου, κύριοι;

— Ναί, ἐξοχώτατε, ἀπεκρίθησαν ὁμοῦ οἱ πέντε σύντροφοι.

— Καὶ ἀπὸ πότε δύναται τις ν' ἀπατηθῇ ὡς πρὸς ἀμφοτέρους ἡμᾶς; εἶπεν ὁ δοῦξ ὁ κύριος δὲ Σαὶν - Λύκ εἶναι μίαν σπιθικὴν ὑψηλότερος ἐμοῦ.

— Εἶναι ἀληθές, ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ Κουέλος: εἶναι ὁμῶς ἴσος πρὸς τὸν κύριον δ' Αὐριλὺ, ὅστις ἔχει τὴν τιμὴν νὰ συνοδεύῃ ἡμᾶς.

— Ἄλλως ἢ νῦν εἶναι πολὺ σκοτεινὴ, ἐξοχώτατε, προσέθηκεν ὁ Μωζιρόν.

— Πρὸς τούτοις, βλέποντες ἕνα ἄνδρα, προσπαθοῦντα ν' ἀνοίξῃ μίαν θύραν, ἐξελάβομεν αὐτὸν ἀντὶ τοῦ κυρίου, ἐψιθύρισεν ὁ δ' Ὡ.

— Ἐπὶ τέλους, ἡ ὑμετέρα ἐξοχώτης, εἶπεν ὁ Κουέλος, δὲν δύναται νὰ ὑποθέσῃ, ὅτι ἐφικτάσθημεν ἅν νὰ πράξωμεν τι κατ' αὐτῆς ἢ νὰ διαταράξωμεν τὰς ἡδονὰς τῆς.

Ὁ Φραγκίσκος, ἐνῷ συνδιελέγετο καὶ ἤκουε τὰς μάλλον ἢ ἦτον κατ' αὐτοῦ λογικὰς ἀπαντήσεις τῶν κατ' αὐτοῦ ἐπιτεθέντων, τὰς ὁποίας ἡ ἐκπληξὶς ἢ ὁ φόβος προῦκάλει, ἀπεμακρύνθη, διὰ στρατηγικῆς κινήσεως, ἀπὸ τὴν θέσιν, εἰς τὴν ὁποίαν τὸ πρῶτον ἴστατο, ἀκολουθούμενος ὑπὸ τοῦ δ' Αὐριλὺ, κιθαρωδοῦ αὐτοῦ καὶ συνήθους συντρόφου του κατὰ τὰς νυκτερινὰς ἐκδρομὰς, ὥστε οἱ πέντε σύντροφοι δὲν ἠδυνήθησαν νὰ παρατηρήσωσι τὴν θύραν, εἰς τὴν ὁποίαν προὔτιθετο νὰ εἰσέλθῃ.

— Τὰς ἡδονὰς μου! εἶπε ταχέως καὶ τίς σὰς ἔκαμε νὰ πιστεύσῃτε, ὅτι ἐρχομαι ἐνταῦθα πρὸς διασκέδασιν;

— Ἄ! ἐξοχώτατε, δι' οἷον δῆποτε λόγον ἂν ἐρχεσθε, συγχωρήσατέ μας ἀποσυρόμεθα.

— Ἔστω! Ὑγιαίνετε, κύριοι.

— Ἐξοχώτατε, προσέθηκεν ὁ δ' Ἐπερνὼν, ἡ γνωστοτάτη τῇ ὑμετέρᾳ ὑψηλότητι ἐχεμυθία ἡμῶν...

Ὁ δοῦξ δ' Ἀνζιού, ὅστις εἶχεν ἤδη ἀπομακρυνθῇ ἐν βῆμα, ἐσταμάτησε καὶ συνοφρυωθεὶς:

— Καὶ τίς σὰς συνέστησεν ἐχεμυθίαν, κύριε Νογαρέτε, παρακαλῶ;

— Ἐξοχώτατε, ἐνομίσσαμεν ὅτι ἡ ὑμετέρα ὑψηλότης κατὰ τὴν ὥραν ταύτην μόνη καὶ ἀκολουθουμένη ὑπὸ τοῦ προσώπου τῆς ἐμπιστοσύνης τῆς...

— Ἡπαύσθε: τοῦτο πρέπει νὰ πισεύσῃτε καὶ τοῦτο θέλω νὰ πιστεύῃ πᾶς τις. Οἱ πέντε εὐγενεῖς ἤκουσαν τῶν λόγων τοῦ δοκτοῦ ἐν βαθυτάτῃ σιγῇ καὶ μετὰ σεβασμοῦ.

— Μετέβαινον, ἐπανέλαβε βραδέως ὁ δοῦξ δ' Ἀνζιού, ὡς ἴνα ποτυπώσῃ εἰς τὴν μνήμην τῶν ἀκρατῶν του πᾶσαν λέξιν, μετέβηκινον νὰ συμβουλευθῇ τὸν Ἰουδαῖον

Μακνασὴν, ὅστις ἠξεύρει ν' ἀναγινώσκῃ ἐν τῷ ποτηρίῳ καὶ ἐν τῷ κυπέλλῳ τοῦ καφέ. Γνωρίζετε, ὅτι κατοικεῖ εἰς τὴν ὁδὸν Τουρνέλ. Ἀλλ' ὁ δ' Αὐριλὺ διέκρινε καὶ ἐξέλαβεν Ὑμᾶς περιπολοῦντας λογχοφόρους. Ἐνεκα τούτου, προσέθηκεν ὁ δοῦξ μετ' ἐπιφύθου διὰ τοὺς γινώσκοντας τὸν χαρακτήρα αὐτοῦ θυμηδίας, ὡς ἀληθεῖς θαμῶνες μάγων ἐβαδίζοντες ἐγγύτατα τῶν τοίχων καὶ ἀπεκρυπτόμεθα εἰς τὰς θύρας, ὅπως ἀποφύγωμεν τὰ τρομερὰ βλέμματα ὑμῶν.

Ὁ πρίγκηψ, ταῦτα λέγων, εἶχε φθάσει εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ Ἀγίου Παύλου, ὥστε ἡ δύνατο ν' ἀκουσθῇ ὑπὸ τῶν φρουρῶν τῆς Βασιλλικῆς, ἐν περιπτώσει ἐπιθέσεως, κατὰ τῆς ὁποίας ἡκιστα ἐξησφαλίζον αὐτόν, γινώσκοντα τὸ παλαιὸν καὶ ἀσβεστον μίσος τοῦ ἀδελφοῦ του, αἱ περὶ συγγνώμης αἰτήσεις καὶ ἡ ἔκφρασις τοῦ σεβασμοῦ τῶν εὐνοουμένων τοῦ Ἐρρίκου Γ'.

— Νῦν δ' ἀφ' οὗ γινώσκετε ὅτι ὀφείλετε νὰ πιστεύητε καὶ ἰδίως νὰ εἴπητε, ὑγαίνοιτε, κύριοι. Περιττὸν νὰ εἰδοποιήσω ὑμᾶς, ὅτι δὲν ἐπιθυμῶ νὰ με παρακολουθήσῃτε.

Ἀπαντες προσέκλινον καὶ ἀπεχαιρέτησαν τὸν πρίγκηπα, ὅστις πολλάκις ἐστράφη καὶ συνώδυνεν αὐτοὺς διὰ τοῦ βλέμματος, καίτοι προχωρήσας βήματά τινα πρὸς ἀντιθετὸν διεύθυνσιν.

— Σὰς ὀρκίζομαι, ἐξοχώτατε, εἶπεν ὁ δ' Αὐριλὺ, ὅτι οἱ ἄνδρες, μεθ' ὧν συνηντήθημεν, εἶχον κακὰς προθέσεις. Πλησιάζει τὸ μεσονύκτιον, εὐρισκόμεθα εἰς συνοικίαν ἀπομακρυσμένην καὶ ἔρημον, ὡς ἐκεῖνοι ἔλεγον, ἃς ἐπιστρέψωμεν ταχέως εἰς τὸ μέγαρον.

[Ἔσται συνέχεια]

Δηλ.

Ο ΚΛΗΡΩΤΟΣ

Ἀπό τινων ἡμερῶν αἱ ὁδοὶ συνεχῶς πληροῦνται ὑπὸ κληρούχων, οὔτινες ὑπάγουσι νὰ καταταχθῶσι. Πορεύονται ἐν ἀταξίᾳ. Σχεδὸν πάντες οἱ λαχόντες εἰσὶν εὐθυμότατοι, τινὲς μόνον ἐξ αὐτῶν ἀναχωροῦσι, σύροντες τοὺς πόδας μετὰ κόπου, μὲ μέτωπον κεκυφός, ὀφθαλμοὺς ἐξωγκωμένους καὶ βρεχέαν καρδίαν... Ἄλλοτε οἱ λαχόντες ὑπηρετοῦν τρεῖς ἔτη.

Τὴν ἱστορίαν ἐνός τῶν τελευταίων τούτων θὰ διηγηθῶ.

✱

Μὲ τὸν ἄνεμον, τὴν χιόνα ἢ τὴν βροχήν, πολὺ πρὸ τῆς χαρρυγῆς, ἐνῷ εἰσέτι αἱ πεδιάδες εἶνε σκοτειναὶ καὶ τὰ δάση μελανὰ, ἐγείρονται ἐκεῖνοι καὶ ἀδιαφοροῦντες διὰ τὴν παγερὰν αὔραν, ἢ μὲν μήτηρ φοροῦσα τὸ βαμβάκερον μεσοφόριον, καὶ τὸ χονδρὸν ὑποκάμισόν της, ὁ δὲ πατήρ Ἰωάννης, ἐνδεδυμένος τὰ ἐξ ἐγγωρίου ὑφάσματος ἐνδύματά του, ἐπορεύοντο εἰς τοὺς ἀγρούς, χώνοντες μέχρις ἀστραγάλων, τοὺς γυμνοὺς τῶν πόδας, εἰς τὸ χῶμα.

Ἀφ' ἧς ὥρας τὸ κωδωνοστάσιον ἀπει-

κονίζετο μέλαν εἰς τὸ σκιόφως τῆς ἀνατελλούσης ἡμέρας, μέχρι τῆς ὥρας, καθ' ἣν ἡ μακρὰ αὐτοῦ σκιαγραφία ἐξηφανίζετο ἐν τῷ σκότει τῆς νυκτός, οἱ γενναῖοι οὗτοι εἰργάζοντο ἐσκυμμένοι, μὲ τοὺς ὤμους βεδρεγμένους ἐκ τοῦ ἰδρώτος, καὶ τὸ μέτωπον ὑγρόν.

Πρὸς τὰς δέκα, ὑπὸ σκιάν ὅτε ἦτο ἥλιος, ὑπὸ στέγην ὅτε ἔβρεχεν, ἀνεπαύοντο, ὅπως φάγωσι τεμάχιον ξηροῦ ἄρτου, συνοδευομένου μὲ κρόμμυον ἐπιπεπασμένον δι' ἄλατος, καὶ ὁμιλοῦντες πάντοτε περὶ τοῦ υἱοῦ των.

— 'Σὲ τέσσαρα χρόνια ὁ Στάθης θὰ εἶναι εἴκοσι χρονῶν.

— Καὶ δὲν ἔχομεν παρὰ ἐξακόσιας δραχμαῖς!

— Θὰ πωλήσωμε τὸ σπῆτί μας.... αὐτὸν τὸν χειμῶνα ἅς μὴ πιούμεε κρασί... πρέπει νὰ οἰκομήσουμε καὶ ταῖς ἄλλαις.

— Αἱ... θὰ ταῖς οἰκονομήσωμε, ἐπανελάμβανεν ὁ πατήρ, ἀναλαμβάνων τὴν ἀξίνην του.

Ἡ σύζυγός του τὸν ἐμιμεῖτο, καὶ εἰργάζοντο, εἰργάζοντο!...

*

Ὅτε ὁ Εὐστάθιος ἐγένετο εἰκοσάτης, αἱ χίλια διακόσιαι δραχμαὶ εἶχον κατατεθῆ εἰς τὸν συμβολαιογράφον. Ὁ Θεὸς μόνον γνωρίζει πόσον ἰδρῶτα ἔχυσαν οἱ δυστυχεῖς γονεῖς... Καὶ ἐν τούτοις τὸ εἶχον λησμονήσει.

Τὴν ἡμέραν τῆς κληρώσεως ὁ πατήρ καὶ ἡ μήτηρ ἐνεδύθησαν τὰ ἐορτάσιμα φορέματά των καὶ ἠκολούθησαν τὸν υἱὸν των καὶ τοὺς νέους κληρωτοὺς, τοὺς ὑπαγομένους εἰς τὴν αὐτὴν κατηγορίαν, οἵτινες ἐπορεύοντο εἰς τὸ ἐπαρχεῖον.

Ἡ μήτηρ ἔλεγεν :

— Ἄν τοῦ πέση ὁ κληρὸς, 'μποροῦμε νὰ βάλωμε ἄλλον εἰς τὴν θέσι τοῦ.

Ὁ Ἰωάννης ἐκέπετο :

— Ἄν τοῦ τύχη μεγάλος ἀριθμὸς, ἔχομεν ἐξασφαλισμένον τὸ ψωμί μας.

*

Ὅτε ὁ Εὐστάθιος ἔθηκε τὸν πόδα του εἰς τὴν πρώτην βαθμίδα τοῦ ἐπαρχείου, ὁ πατήρ τὸν ἐνηγκαλίσθη καὶ τῷ εἶπε :

— Μὴ φοβᾶσαι, παιδί μου, δὲν θὰ 'πῶς στρατιώτης.

Τὸ τέκνον των εἰσῆλθεν. Ἐπὶ μίαν ὥραν οἱ γέροντες περιέμενον, κρατούμενοι ἐκ τῶν χειρῶν, καὶ μειδιώντες, ὅπως ἀποφύγωσι τὰ δάκρυα. Ὅταν ὁ Εὐστάθιος ἐξῆλθεν, ἀμφότεροι ὁμοφώνως ἀνέκραξαν :

— Αἱ, λοιπόν;

— Λοιπόν... μοῦ ἔτυχεν ὁ ἀριθμὸς ἐννέα!

Ἐπῆλθε στιγμιαία σιωπή, εἶτα ἡ μήτηρ εἶπε :

— Καλὰ... εἶναι 'λιγάκι κακό, ἀλλὰ δὲν πειράζει, 'μποροῦμε νὰ βάλωμε ἄλλον 'ς τὴν θέσι σου.

— Αἱ! δὲν εἶναι μεγάλο κακό, προσέθηκεν ὁ πατήρ. Δόξα σοι ὁ Θεὸς ἔχομε ἀκόμη γερά ποδάρια καὶ καλὰ 'μάτια, θὰ

δουλέψωμε ἀκόμη, καὶ ἔτσι τελειώνει ἡ δουλειά!

Καὶ οἱ γέροντες ἀνεχώρησαν εὐχαριστημένοι.

*

Τὴν ἐπαύριον, ὅτε ὁ Ἰωάννης καὶ ἡ σύζυγός του ἐπέστρεψαν ἐκ τῶν ἀγρῶν, μάλιστα τὴν ἀνέμενον τὸν υἱὸν των διὰ τὸ δεῖπνον. Ὁ Εὐστάθιος ἐπέστρεψεν ἀργά, καὶ ὅτε εἰσῆλθεν, οἱ γέροντες τὸν παρετήρησαν ἐκπληκτοί. Ἦτο μεθυσμένος.

— Μπα! Μιὰ 'μέρα 'πέρασε 'πού 'κληρώθηκες!... καὶ ἀπὸ τώρα... εἶπεν ὁ πατήρ.

Ἀλλὰ καὶ τὴν ἐπομένην, καὶ τὴν μεθεπομένην, καὶ καθ' ἐκάστην ὁ κληροῦχος ἐπέστρεφεν εἰς τὴν αὐτὴν κατάστασιν. Ὁ πατήρ ὠργίσθη...

Τέλος καὶ τὴν νύκτα ὁ υἱὸς δὲν ἐκοιμάτο εἰς τὴν οἰκίαν, εἶχον τέσσαρας ἡμέρας νὰ τὸν ἴδωσι.

Τότε πλέον, ὁ πατήρ ἀνησυχῶν, τὸν ἐζήτησε παντοῦ. Ἐμαθεν ἐρωτῶν τοὺς ἐν τῷ κτήματι ἐργαζομένους, ὅτι ἀπὸ τῆς κληρώσεως ὁ Εὐστάθιος δὲν εἰργάζετο πλέον!...

Εἰς τὸ καπηλεῖον ἐπανεῦρε τὸν υἱὸν του.

— Πῶς, Στάθη! τῷ εἶπεν, ἐδῶ πρέπει νὰ σὲ ζητῶ; Εἶδές ποτε ἐδῶ τὸν πατέρα σου;... Ἐμαθες πῶς 'μποροῦμε νὰ μὴ σὲ ἀφήσωμε νὰ γείνης στρατιώτης καὶ γι' αὐτὸ μᾶς τὰ κάνεις αὐτά; Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀνταμοιβή; Εἴκοσι χρόνια τώρα, ἐγὼ καὶ ἡ μάνα σου παιδεύομαστε γιὰ νὰ σὲ ἀναστήσωμε δὲν ἐγνωρίσαμε οὔτε Κυριακή, οὔτε γιορτή... 'στερηθήκαμε τὰ πάντα. Μὲ τὸ χιόνι καὶ μὲ τὴ ζέστη δουλεύομε 'σκυμμένοι ἀπὸ τὸ πρῶτ' ὥς τὸ βράδυ... Ἡ μάνα σου ἔχασε δέκα χρόνια τῆς γιὰ νὰ γλυτώσῃ τρία 'δικά σου... καὶ ἐσύ... Στάθη, δὲν κάνεις 'σὰν τίμιος ἄνθρωπος!...

Δάκρυ ὕγρανε τὰ βλέφαρα τοῦ πτωχοῦ νέου, ἀλλ' αἶφνης ἐγερεθεῖς :

— Καὶ ἔπειτα;... μήπως σὰς 'ζητήσα ἐγὼ τίποτα!

— Ἀχάριστε, ἄθλιε, εἶπεν ὁ πατήρ προσβληθεῖς.

— Τι; θέλεις νὰ κάμωμε ἀνησυχίας 'ς τὸ μαγαζί;...

— Θέλεις νὰ ἔλθῃς εἰς τὸ σπίτι, μεθυσμένος, ἄθλιε, τιποτένιος;...

— Ἐγὼ τιποτένιος!... ἀνέκραξεν ὁ Εὐστάθιος, ὁρμήσας κατὰ τοῦ πατρὸς του.

Οἱ ἐν τῷ καπηλεῖῳ ἐπενέβησαν καὶ ὁ πατήρ ἀπεμακρύνθη λέγων :

— Ὁ ἄθλιος... νὰ κτυπήσῃ ἐμέ, τὸν πατέρα του... Ἀχ! δυστυχισμένη μου γυναῖκα!

Ὁ Εὐστάθιος ἔπεσε σχεδὸν λιπόθυμος ἐπὶ τινος καθίσματος.

Ἦκούοντο οἱ λυγμοὶ πιεζόμενοι ἐν τῷ λάρυγγί του, καὶ δάκρυα ἔρρεον διὰ μέσου τῶν χειρῶν, δι' ὧν εἶχε καλύψει τὸ πρόσωπον.

*

Ὅτε ὁ γέρων διηγῆθη τὴν λυπηρὰν ἐκείνην σκηνὴν εἰς τὴν σύζυγόν του, ἔκλαυ-

σαν ἀμφότεροι ἐπὶ πολὺ. Τέλος ἡ μήτηρ εἶπεν :

— Ἄς φύγῃ εἶναι νέος, θὰ ἰδῇς πῶς τὸ στρατιωτικὸ θὰ τὸν ὠφελήσῃ καὶ θὰ τὸν κάμῃ καλὸν ἄνθρωπον, θὰ βάλῃ γινῶσι!... ἅς σκεφθοῦμε γιὰ τὸν ἑαυτοῦ μας... τὰ παιδιὰ εἶναι ἀχάριστα...

— Τὸ ἐγνωρίζω, μὰ 'λογάριζα πῶς ὁ Στάθης δὲν θὰ τὰ ἐμοιάζε.

*

Τὴν ἡμέραν τῆς ἀναχωρήσεως τῶν κληρωτῶν, μόνον ὁ πρὸς μητρός θεὸς του ἠκολούθησε τὸν Εὐστάθιον. Μετὰ τεσσάρων ὥρῶν πορείαν, ὅτε πλέον ἐμελλε ν' ἀποχωρισθῶσιν, ὁ Εὐστάθιος ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ θεοῦ του καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς ὑγροὺς καὶ φωνὴν συγκεκνημένην :

— Ἰδέ, με καλὰ 'ς τὸ πρόσωπο, θεῖέ μου, εἶπεν, εἶμαι ἄθλιος, ἀχάριστος, ὀκνηρὸς, τιποτένιος. Πόσο ἀπλοῖ ποὺ εἶσθε!... Νὰ ἐγνωρίζετε πόσο σκληρὸ ποὺ εἶναι νὰ κάνῃ κανεῖς, χωρὶς νὰ θέλῃ, τὸν εὐχαριστημένο!... Νὰ ἐγνωρίζετε πόσο ὑπέφερα... ἄρρωστος τὴν νύκτα, κατακουρασμένος καὶ ἐλεεινὸς τὴν ἡμέρα, νὰ ἀνακατεῦμαι μὲ ἄνθρώπους, ποὺ τοὺς σιχαίνομαι... καὶ νὰ εἶμαι ἀναγκασμένος νὰ προξενῶ δάκρυα 'ς τὸν καλὸ μου πατέρα... τὴν δυστυχισμένην μου μητέρα... Νὰ ἐγνωρίζετε πόσο τοὺς ἀγαπῶ!...

— Γεχτί λοιπὸν τοὺς ἐλύπησες;

— Γεχτί; γιατί εἶμαι εἴκοσι χρονῶν, ἐνῷ ἐκεῖνοι εἶναι ἐξήντα καὶ περισσότεροι... γεχτί δύο ἢ τρία χρόνια νὰ δουλέψω 'ς τὸ στρατιωτικὸ δὲν θὰ μὲ ζημιώσουν, δὲν θὰ 'πεθάνω... γεχτί εἶναι τώρα καιρὸς νὰ δουλεύουν οἱ γονεῖς μου 'λιγώτερο. Ποτέ τοὺς δὲν θὰ ἐσυμφωνοῦσαν νὰ μὲ ἀφήσουν στρατιώτη... ἔπειτα, ἂν κανένας ἀπὸ τοὺς δυὸ ἄρρωσθήσῃ, θὰ ἔχουν χίλιαι διακόσιαι δραχμαῖς 'ς τὸ συρτάρι τους... τάχα ἀξίζουν τόσο τὰ δύο ἢ τρία χρόνια τῆς ζωῆς μου;... Κλαῖς... βλέπεις λοιπὸν πῶς εἶχα δίκιο; Ἐμπρὸς λοιπόν, φίλησέ με... καὶ γιὰ 'κεῖνους ἀκόμη... καὶ 'πὲς τοὺς ὅτι τὸ παιδί τους δὲν θὰ χαθῇ, θὰ τὸ ἰδοῦν ἀπάλι... Ἐχε 'γεγά!

*

Ὁ Εὐστάθιος ἦτο ἤδη μακρὰν, ὅτε ὁ θεὸς του μειδιών, ἐσπώγγιζεν ἀκόμη τοὺς ὑγροὺς ἐκ τῶν δακρῶν ὀφθαλμοῦς του.

[Κατὰ τὸ γαλλικόν].

Δ. Γ. Π.

ΤΟΙΣ ΚΚ. ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙΣ ΗΜΩΝ

Λήγοντος τὴν 31ην Ὀκτωβρίου τοῦ Α' ἔτους τῶν «Εκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», παρακαλοῦνται οἱ κκ. Συνδρομηταὶ ἡμῶν, οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ ἐξακολουθήσωσιν ὡς τοιοῦτοι καὶ κατὰ τὸ Β' ἔτος, νὰ ἀποστείλωσι τὴν συνδρομὴν των πρὸ τῆς 31ης Ὀκτωβρίου, ὅπως μὴ ἐπέλθῃ διακοπὴ τοῦ φύλλου.

Ἐξ τε τούτων συνδρομητάς, τοὺς ἀνανεύοντες τὴν συνδρομὴν των, καὶ εἰς τοὺς ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου ἔγγραφόμενους νέους, ἀποστέλλομεν δωρεὰν τὸ διήγημα τοῦ κ. Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου:

ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΑΓΩΝΟΣ ΤΡΙΑΚΟΣΙΑΔΡΑΧΜΟΝ ΕΠΑΘΛΟΝ